

Amintiri din copilărie - rezumat

Umorul este o formă a risului, o manifestare a buneii dispoziții. La I. Creanga umorul este alături de oralitate trasatură dominantă a Amintirilor din copilărie. Umorul la Creanga este unul sanatos, de origine populară.

Principalele categorii ale umorului sînt: umor de situație (izvorit din fapte, situații, intimplari: prinderea mustelor cu ceaslovul, molipsirea de riie de la caprele Irinucai, aplicarea postei la talpi, bataia dintre Mogorogea și Paval, intimplarea de la scaldat, vinzarea pupazei etc); umor de caracter (izvorit din felul de a fi al unor personaje: Mogorogea, mos Chiorpec, Trasnea, popa Buliga - zis și Ciucalau etc); umor de limbaj (izvorit din folosirea de locuțiuni, zicatori și proverbe, menite a provoca risul: "is mai aproape dintii decit parintii", "se tine ca riia de om", "au tunat și i-au adunat", "mila mi-e de tine, dar de mine mi se rupe inima"; ori expresii ca: "va-i nevoie", "calea - valea", "bine - rau").

Sursele umorului le reprezintă intimplările hazlii, bună dispoziție a autorului, (Nica face haz de necaz), prezenta glumei în mijlocul lucrurilor celor mai serioase "și să nu credeți că nu mi-am tinut cuvintul, de joi pînă mai apoi, pentru că așa am fost eu, rabdator și statornic la vorba de feliiul meu; și nu mă laud, că lauda-i fata; prin somn nu ceream de mincare; dacă mă sculam, nu mai asteptam să-mi dea alții; și cînd era de făcut ceva treaba, o cam saream de pe-acasă"; ironia "Mos Luca de te-a întreba cineva, de-acum înainte, de ce trag caii așa de greu, să-i spui că aduci niște drobi de sare de la ocna și las' dacă nu țear crede fiecare"; autoironia "în sfîrsit, ce mai atita vorba pentru nimica toată? Ia, am fost și eu, în lumea asta, un bot cu ochi, o bucata de huma insufletita din Humulești care nici frumos pînă la douăzeci de ani, nici cuminte pînă la treizeci și nici bogat pînă la patruzeci nu m-am făcut. Dar și sarac că anul acesta, că în anul trecut și că de cînd sînt, niciodată n-am fost".

Limbajul Artistic este de o frumusețe și originalitate inimitabilă. Farmecul incomparabil al stilului lui I. Creanga vine din frumusețea limbii neamului românesc. Mijloacele lingvistice folosite dau impresia de oralitate prin folosirea maximă a interjecțiilor onomatopice (ha! ha! ei! tusti! zbirr!) a expresiilor onomatopice și a verbelor imitative (hat! a horai, a gabui).

Senzatia de oralitate e provocată și de multimea expresiilor specifice limbii vorbite (vorba ceea, hat bine, pace bună) a zicerilor tipice (toate ca toate, de voie de nevoie) a întrebărilor și exclamațiilor (ori mai stii pacatul, grozav s-a spariat, ce-i de făcut?). Alteori în text apar versuri populare sau fraze rituale: La placinte înainte și la război înapoi. Decit la oras codas ? Mai bine-n satul tau fruntas. Deosebită este și folosirea cuvintului "mai" "ce mai de pomi s-au pus în tintirim (multi). Alteori e folosit ca abverb "mai ramineti cu sanatate". Caracterul de oralitate provine și din folosirea dativului etic: "și-am cazut în Ozana cit mi-ti-i baietul"; sau folosirea unor expresii ori locuțiuni populare: "incaltea", "că mai ba", "a cu-i a cu".

Orala e și sintaxa frazei. Autorul lasă cuvintele să se însire după o ordine a vorbirii și nu a scrisului,

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

unde topica e mai controlata: "si harsita de matusa nu ma slabea din fuga nici in ruptul capului; cit pe ce sa puie mina pe mine", "si eu fuga, si ea fuga, si eu fuga, si ea fuga, pina ce dam cinepa toata palanca la pamint". De asemenea majoritatea frazelor se leaga intre ele prin conjuctia coordonatoare copulativa "si" "si cind invatam eu la scoala, mama invata cu mine acasa. si citea la ceaslov, la psaltire si Alexandria mai bine decit mine, si se bucura grozav cind vedea ca ma trag la carte.

Comparatiile sunt din limbajul popular: "cum nu se da scos ursul din birlog... asa nu ma dam eu dus din Humulesti"; "doi cai ca niste zmei".

Epitetele sunt adesea regionalisme sau creatii lexicale proprii: calugarii o adunatura de zamparagii "duglisi", "miine, poimiine aveam sa ne trezim niste babalici gubaci", - dac-ar sti el ghilhanosul si ticaitul, de unde am pornit asta noapte".

Arta literara consta in "modul spunerii" in hazul povestirii. I. Creanga imbina cu maiestrie modurile de expunere:

Naratiunea sau relatarea in direct a naratorului, e insusi firul povestirii. Pe firul acestei povestiri se pot distinge momentele subiectului mai ales in partea a IV.-a.

Descrierea apare in doua momente ale actiunii, cind evoca universul copilariei si cind isi intoarce privirea inapoi, spre muntii Neamtului, din virful codrilor Pascalilor.

Dialogul ascunde conflictul, dezvaluie sufletul personajelor, gindurile, sentimentele, temperamentele, invioreaza actiunea, o propulseaza.

Monologul interior apare in noaptea dinaintea plecarii, in ceasul disperat al intoarcerii spre sine, a Eului infrint: "zicind in sine-mi cu amaraciune: ce necaz de capul meu".

G. Calinescu scria "Creanga este expresia monumentala a naturii umane in ipostaza ei istorica ce se numeste poporul roman".